

Bruxelles, den 18.10.2017
COM(2017) 606 final

ANNEX 1

BILAG

til

forslag til Rådets afgørelse

**om indgåelse på Den Europæiske Unions vegne af Europarådets konvention om
forebyggelse af terrorisme (CETS nr. 196)**

BILAG

til

forslag til Rådets afgørelse

om indgåelse på Den Europæiske Unions vegne af Europarådets konvention om forebyggelse af terrorisme (CETS nr. 196)

Europarådets konvention om forebyggelse af terrorisme

Warszawa, den 16.5.2005

Præambel

Europarådets medlemsstater og de øvrige parter, der undertegner denne konvention, og

der tager i betragtning, at Europarådets formål er at tilvejebringe en nærmere forening mellem dets medlemmer,

der anerkender værdien af at styrke samarbejdet med konventionens øvrige parter,

der ønsker at træffe effektive foranstaltninger til forebyggelse af terrorisme og imødegåelse af især offentlige opfordringer til at begå terrorhandlinger samt rekruttering til og oplæring af andre i at begå terrorhandlinger,

der er bevidst om, at stigningen i antallet af terrorhandlinger og den voksende terrortrussel giver anledning til dyb bekymring,

der er bevidst om de terroramtes uholdbare situation og i denne sammenhæng på ny bekræfter deres dybtføjte solidaritet med terrorofrene og deres familier,

der anerkender, at terrorhandlinger og de i konventionen omhandlede strafbare handlinger, uanset af hvem de begås, ikke under nogen omstændigheder kan anses for berettigede af politiske, filosofiske, ideologiske, racemæssige, etniske, religiøse eller andre lignende grunde, og som minder om, at alle parterne er forpligtede til at forebygge sådanne strafbare handlinger eller, hvis de ikke forhindres, da at iværksætte retsforfølgning og sikre, at de kan straffes med sanktioner, som tager hensyn til deres alvorlige karakter,

der minder om behovet for at styrke kampen mod terror og på ny bekræfter, at alle foranstaltninger, der træffes for at forebygge eller bekæmpe terrorhandlinger, skal overholde retsstatsprincippet og de demokratiske værdier, menneskerettighederne og de grundlæggende frihedsrettigheder samt andre folkeretlige bestemmelser, herunder de bestemmelser i humanitær folkeret, der måtte finde anvendelse,

der anerkender, at denne konvention ikke har til formål at berøre anerkendte retsprincipper om ytringsfrihed og foreningsfrihed,

der minder om, at terrorisme alt efter sin natur eller sammenhæng har til formål at skræmme en befolkning i alvorlig grad, uretmæssigt tvinge en regering eller en international

organisation til at foretage eller undlade at foretage en handling eller alvorligt destabilisere eller ødelægge et lands eller en international organisations grundlæggende politiske, forfatningsmæssige, økonomiske eller sociale struktur,

er blevet enige om følgende:

Artikel 1 – Terminologi

1. I denne konvention forstås ved "terrorhandling" enhver af de strafbare handlinger, der er omfattet af og defineret i en af de traktater, der er opregnet i bilaget.
2. Ved deponering af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument kan en stat eller Det Europæiske Fællesskab, som ikke er deltager i en af de traktater, der er opregnet i bilaget, erklære, at den pågældende traktat ved anvendelse af denne konvention over for den pågældende part skal anses for ikke at være omfattet af bilaget. Erklæringen ophører med at være gældende, så snart traktaten træder i kraft for den part, der har afgivet erklæringen, idet parten skal underrette Europarådets generalsekretær om en sådan ikrafttræden.

Artikel 2 - Formål

Formålet med denne konvention er at øge parternes bestræbelser på at forebygge terrorisme og terrorismens negative virkninger på den fulde udøvelse af menneskerettighederne, særligt retten til liv, både gennem foranstaltninger, der skal træffes på nationalt plan, og ved internationalt samarbejde under behørig hensyntagen til de gældende multilaterale eller bilaterale traktater eller aftaler mellem parterne.

Artikel 3 – National forebyggelsespolitik

1. Hver part træffer passende foranstaltninger, særligt inden for uddannelse af de retshåndhævende myndigheder og andre organer samt inden for uddannelse, kultur, information, medier og oplysning af offentligheden, til at forebygge terrorhandlinger og disses negative virkninger, samtidig med at parten overholder menneskerettighedsforpligtelserne, der er fastlagt i konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder samt andre folkeretlige forpligtelser, såfremt disse gælder for den pågældende part.
2. Hver part træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at forbedre og udvikle samarbejdet mellem de nationale myndigheder med henblik på at forebygge terrorhandlinger og disses negative virkninger ved bl.a.:
 - a) at udveksle oplysninger
 - b) at forbedre den fysiske beskyttelse af personer og faciliteter
 - c) at forbedre uddannelses- og koordineringsplaner i forbindelse med civile katastrofesituationer.
3. Hver part fremmer tolerance ved at opfordre til tværreligiøs og tværkulturel dialog, der i givet fald kan omfatte ikkestatslige organisationer og andre af civilsamfundets elementer med henblik på at forebygge spændinger, der kan bidrage til, at der begås terrorhandlinger.

4. Hver part bestræber sig på at oplyse offentligheden om eksistensen af, årsagerne til, alvoren af samt truslen fra terrorhandlinger og de i konventionen omhandlede strafbare handlinger og overvejer at opfordre offentligheden til at yde sine kompetente myndigheder faktisk og specifik bistand, der kan bidrage til at forebygge terrorhandlinger og de i denne konvention omhandlede strafbare handlinger.

Artikel 4 – Internationalt samarbejde om forebyggelse

Parterne bistår og støtter hinanden efter bedste evne, hvor det er hensigtsmæssigt, med henblik på at styrke deres evne til at forebygge, at der begås terrorhandlinger, herunder ved udveksling af oplysninger og god praksis samt ved uddannelse og andre fælles bestræbelser af forebyggende karakter.

Artikel 5 – Offentlig opfordring til at begå en terrorhandling

1. I denne konvention forstås ved "offentlig opfordring til at begå en terrorhandling" at udbrede eller på anden vis gøre en meddelelse til offentligheden tilgængelig med den hensigt at tilskynde til en terrorhandling, hvis denne adfærd, uanset om der direkte plæderes for terrorhandlinger eller ej, medfører fare for, at der begås en eller flere terrorhandlinger.
2. Hver part vedtager de foranstaltninger, som er nødvendige for at definere en ulovlig og forsætlig offentlig opfordring til at begå en terrorhandling, jf. stk. 1, som en strafbar handling i henhold til national ret.

Artikel 6 – Rekruttering til at begå terrorhandlinger

1. I denne konvention forstås "rekruttering til at begå terrorhandlinger" at hverve en anden person til at begå eller deltage i en terrorhandling eller til at slutte sig til en sammenslutning eller en gruppe med det formål at bidrage til, at sammenslutningen eller gruppen begår en eller flere terrorhandlinger.
2. Hver part vedtager de foranstaltninger, som er nødvendige for at definere ulovlig og forsætlig rekruttering til at begå terrorhandlinger, jf. stk. 1, som en strafbar handling i henhold til national ret.

Artikel 7 – Oplæring i at begå terrorhandlinger

1. I denne konvention forstås ved "oplæring i terrorhandlinger" at give instruktion i fremstilling eller brug af sprængstoffer, skydevåben eller andre våben eller skadelige eller farlige stoffer eller i andre konkrete metoder eller teknikker med det formål at udføre en terrorhandling eller medvirke til, at den begås, med viden om, at det er hensigten, at de givne færdigheder skal bruges til dette formål.
2. Hver part vedtager de foranstaltninger, som er nødvendige for at definere ulovlig og forsætlig oplæring i terrorhandlinger, jf. stk. 1, som en strafbar handling i henhold til national ret.

Artikel 8 – Uden betydning, om der rent faktisk begås en terrorhandling

For at en handling udgør en strafbar handling som omhandlet i konventionens artikel 5-7, er det ikke nødvendigt, at der faktisk begås en terrorhandling.

Artikel 9 – Forsøg og medvirken

1. Hver part vedtager de foranstaltninger, som er nødvendige for at definere følgende som strafbare handlinger i henhold til national ret:
 - a) medvirken til en strafbar handling som omhandlet i konventionens artikel 5-7
 - b) organisering af eller pålæg til andre om at begå en strafbar handling som omhandlet i konventionens artikel 5-7
 - c) medvirken til, at en gruppe personer, der handler med et fælles formål, begår en eller flere strafbare handlinger som omhandlet i konventionens artikel 5-7. Denne medvirken skal være forsætlig og skal enten:
 - i) foretages i den hensigt at fremme gruppens kriminelle virksomhed eller formål, når virksomheden eller formålet indebærer, at en strafbar handling begås som omhandlet i konventionens artikel 5-7 eller
 - ii) foretages med viden om, at gruppen har til hensigt at begå en strafbar handling som omhandlet i konventionens artikel 5-7.
2. Hver part vedtager ligeledes de foranstaltninger, der er nødvendige for at definere forsøg på at begå en strafbar handling, jf. konventionens artikel 6 og 7, som strafbare handlinger i henhold til og i overensstemmelse med national ret.

Artikel 10 – Juridiske personers ansvar

1. Hver part vedtager i overensstemmelse med sine retsprincipper de foranstaltninger, der er nødvendige for at gøre det muligt at drage juridiske personer til ansvar for deltagelse i de strafbare handlinger, der er omhandlet i konventionens artikel 5-7 og 9.
2. Med forbehold af partens retsprincipper kan juridiske personers ansvar være strafferetligt, civilretligt eller administrativt.
3. Dette ansvar berører ikke det strafferetlige ansvar, som de fysiske personer, der har begået de strafbare handlinger, ifalder.

Artikel 11 – Sanktioner og foranstaltninger

1. Hver part vedtager de foranstaltninger, der er nødvendige, for at de strafbare handlinger, som er omhandlet i konventionens artikel 5-7 og 9, kan straffes med sanktioner, der er effektive, forholdsmæssige og afskrækkende.
2. Forudgående, endelige domme, der er afsagt i fremmede stater, for strafbare handlinger som omhandlet i denne konvention kan i det omfang, det efter national ret er muligt, tages i betragtning ved udmålingen af straffen i overensstemmelse med national ret.
3. Hver part sikrer, at juridiske personer, der drages til ansvar i henhold til artikel 10, kan pålægges effektive, forholdsmæssige og afskrækkende strafferetlige eller ikkestrafferetlige sanktioner, herunder økonomiske sanktioner.

Artikel 12 – Betingelser og garantier

1. Hver part sikrer, at kriminaliseringen efter konventionens artikel 5-7 og 9 fastsættes, gennemføres og anvendes under overholdelse af menneskerettighedsforpligtelserne, særligt retten til ytringsfrihed, foreningsfrihed og religionsfrihed, jf. konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, den internationale konvention om borgerlige og politiske rettigheder samt andre folkeretlige forpligtelser, såfremt disse gælder for den pågældende part.
2. Fastsættelsen, gennemførelsen og anvendelsen af kriminaliseringen efter konventionens artikel 5-7 og 9 er endvidere undergivet proportionalitetsprincippet med hensyn til de legitime mål, der forfølges, samt nødvendigheden deraf i et demokratisk samfund, og udelukker enhver form for vilkårlighed eller diskriminerende eller racistisk behandling.

Artikel 13 – Beskyttelse, erstatning og støtte til ofre for terrorisme

Hver part vedtager de foranstaltninger, der er nødvendige for at beskytte og støtte ofre for terrorisme, der er begået på partens eget område. Sådanne foranstaltninger kan gennem hensigtsmæssige nationale ordninger, medmindre andet fremgår af national lovgivning, omfatte bl.a. økonomisk bistand og erstatning til ofre for terrorisme samt deres nære familie.

Artikel 14 – Retlig kompetence

1. Hver part træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at fastlægge sin retlige kompetence med hensyn til de strafbare handlinger, der er omhandlet i konventionen:
 - a) når den strafbare handling begås på den pågældende parts område
 - b) når den strafbare handling begås ombord på et fartøj, der sejler under den pågældende parts flag, eller i et fly, der er registreret i henhold til den pågældende parts lovgivning
 - c) når den strafbare handling begås af en statsborger fra den pågældende part.
2. Hver part kan ligeledes fastlægge sin retlige kompetence med hensyn til de strafbare handlinger, der er omhandlet i konventionen:
 - a) når den strafbare handling sigtede på eller medførte, at en i konventionens artikel 1 omhandlet strafbar handling blev begået på den pågældende parts område eller mod en statsborger fra den pågældende part
 - b) når den strafbare handling sigtede på eller medførte, at en i konventionens artikel 1 omhandlet strafbar handling blev begået mod stats- eller regeringsfaciliteter i udlandet tilhørende den pågældende part, herunder den pågældende parts diplomatiske eller konsulære lokaler
 - c) når den strafbare handling sigtede på eller medførte, at en i konventionens artikel 1 omhandlet strafbar handling blev begået i et forsøg på at tvinge den pågældende part til at foretage eller undlade at foretage en bestemt handling
 - d) når den strafbare handling begås af en statsløs person, som har fast bopæl på den pågældende parts område
 - e) når den strafbare handling begås ombord på et fly, der drives af den pågældende parts regering.
3. Hver part træffer de foranstaltninger, der er nødvendige for at fastlægge sin retlige kompetence med hensyn til straffene for de i konventionen omhandlede strafbare

handlinger, i tilfælde hvor den formodede gerningsmand befinder sig på dens område, og den ikke udleverer den pågældende til en part, hvis retlige kompetence er baseret på en kompetenceregulering, der ligeledes eksisterer i den anmodede parts ret.

4. Denne konvention udelukker ikke nogen strafferetlig kompetence, der udøves i henhold til national lovgivning.
5. Når mere end én part påberåber sig straffemyndighed over en formodet strafbar handling, som er omhandlet i denne konvention, skal de berørte parter, hvor det er hensigtsmæssigt, rådføre sig med hinanden for at afgøre, hvor det er mest hensigtsmæssigt at foretage retsforfølgning.

Artikel 15 – Efterforskningsforpligtelse

1. Når en part har fået meddelelse om, at en person, der har begået eller formodes at have begået en strafbar handling som omhandlet i denne konvention, muligvis befinder sig på partens område, træffer den pågældende part de foranstaltninger, som er nødvendige i henhold til national ret for at undersøge oplysningerne i meddelelsen.
2. Når betingelserne herfor er til stede, træffer den part, på hvis område gerningsmanden eller den formodede gerningsmand befinder sig, passende foranstaltninger i henhold til national ret for at sikre den pågældendes tilstedeværelse med henblik på retsforfølgning eller udlevering.
3. En person, over for hvem de i stk. 2 omhandlede foranstaltninger træffes, har ret til:
 - a) uden ophold at sætte sig i forbindelse med den nærmeste relevante repræsentant for den stat, hvori den pågældende er statsborger, eller som af andre grunde er beføjet til at beskytte den pågældendes rettigheder, eller, hvis vedkommende er statsløs, den stat på hvis område vedkommende har fast bopæl
 - b) at modtage besøg af en repræsentant for den pågældende stat
 - c) at blive oplyst om sine rettigheder i henhold til litra a) og b).
4. De i stk. 3 omhandlede rettigheder skal udøves i overensstemmelse med de gældende love og bestemmelser i den part, på hvis område gerningsmanden eller den formodede gerningsmand befinder sig, dog under forudsætning af at de pågældende love og bestemmelser gør det muligt fuldt ud at tilgodese formålet med de rettigheder, der gives i henhold til stk. 3.
5. Bestemmelserne i stk. 3 og 4 berører ikke den ret, som enhver part, som har krav på kompetence i henhold til artikel 14, stk. 1, litra c), og stk. 2, litra d), har til at anmode Den Internationale Røde Kors-Komité om at sætte sig i forbindelse med og besøge den formodede gerningsmand.

Artikel 16 – Undladelse af at anvende konventionen

Denne konvention finder ikke anvendelse i tilfælde, hvor en strafbar handling som omhandlet i artikel 5-7 og 9 begås inden for en enkelt stat, hvori den formodede gerningsmand er statsborger, og på hvis område den formodede gerningsmand befinder sig, og ingen anden stat har hjemmel i konventionens artikel 14, stk. 1 eller 2, til at udøve kompetence, idet det forudsættes, at bestemmelserne i konventionens artikel 17 og 20-22 efter omstændighederne finder anvendelse i disse tilfælde.

Artikel 17 – Internationalt samarbejde i straffesager

1. Parterne yder hinanden størst mulig bistand i forbindelse med strafferetlig efterforskning, straffesager eller udleveringsager i forbindelse med de i konventionens artikel 5-7 og 9 omhandlede strafbare handlinger, herunder bistand til at fremskaffe bevismateriale i deres besiddelse, som er nødvendigt for sagen.
2. Parterne opfylder deres forpligtelser i henhold til stk. 1 i overensstemmelse med de traktater eller andre aftaler om gensidig retlig bistand, de måtte have indgået med hinanden. Findes der ikke sådanne traktater eller aftaler, yder parterne hinanden bistand i overensstemmelse med national ret.
3. Parterne samarbejder med hinanden i så vid udstrækning, som den anmodede parts relevante ret, traktater, aftaler og ordninger giver mulighed for, om strafferetlig efterforskning eller sager vedrørende de strafbare handlinger, for hvilke en juridisk person kan ifalde ansvar i den anmodende part i henhold til konventionens artikel 10.
4. Hver part kan overveje at oprette yderligere mekanismer med henblik på med andre parter at dele oplysninger eller bevismateriale, som er nødvendige for at kunne pålægge strafferetligt, civilretligt eller administrativt ansvar i henhold til artikel 10.

Artikel 18 – Udlevering eller retsforfølgning

1. Den part, på hvis område den formodede gerningsmand befinder sig, skal, når den har kompetence i overensstemmelse med artikel 14, hvis den ikke udleverer personen, uden undtagelse, og uanset om den strafbare handling er begået på partens område eller ej, uden ugrundet ophold overgive sagen til sine kompetente myndigheder med henblik på retsforfølgning i overensstemmelse med sin egen lovgivning. De pågældende myndigheder træffer deres afgørelse efter samme retningslinjer, som i henhold til partens lovgivning anvendes ved enhver anden strafbar handling af alvorlig karakter.
2. Hvis en part i henhold til national lovgivning kun må udlevere eller på anden vis overgive en af sine statsborgere på den betingelse, at personen sendes tilbage til den pågældende part for at afsone den straf, der er resultatet af den retsforfølgning, som anmodningen om udlevering eller overgivelse angår, og denne part samt den part, der anmoder om udlevering af personen, er enige om denne betingelse og andre betingelser, som de måtte finde passende, er en sådan betinget udlevering eller overgivelse tilstrækkelig til at opfylde den i stk. 1 omhandlede forpligtelse.

Artikel 19 – Udlevering

1. De i konventionens artikel 5-7 og 9 omhandlede strafbare handlinger skal i enhver udleveringstraktat mellem parterne, som er indgået, før denne konvention træder i kraft, anses for omfattet af de strafbare handlinger, der ifølge en sådan traktat kan medføre udlevering. Parter, der efterfølgende indgår udleveringstraktater med hinanden, forpligter sig til i alle sådanne udleveringstraktater at regne sådanne strafbare handlinger for handlinger, der medfører udlevering.
2. Hvis en part, som kun foretager udlevering på grundlag af en traktat herom, modtager en anmodning om udlevering fra en anden part, med hvilken den ikke har indgået nogen udleveringstraktat, kan den anmodede part beslutte at betragte denne konvention som det retlige grundlag for udlevering med hensyn til de i

konventionens artikel 5-7 og 9 omhandlede strafbare handlinger. For udleveringen gælder i øvrigt de betingelser, der er fastsat i den anmodede parts lovgivning.

3. Parter, der ikke gør udlevering betinget af, at der består en traktat herom, anser gensidigt de i konventionens artikel 5-7 og 9 omhandlede strafbare handlinger som strafbare handlinger, der kan medføre udlevering på de betingelser, der er fastsat i den anmodede parts lovgivning.
4. For så vidt angår udlevering mellem parterne skal de i konventionens artikel 5-7 og 9 omhandlede strafbare handlinger om nødvendigt anses som begået ikke blot der, hvor de fandt sted, men også på de parters område, som har fastlagt deres kompetence i henhold til artikel 14.
5. Bestemmelserne i samtlige traktater og aftaler om udlevering, der er indgået mellem parterne vedrørende de i konventionens artikel 5-7 og 9 omhandlede strafbare handlinger, skal anses for ændret i forholdet mellem parterne i det omfang, sådanne bestemmelser er uforenelige med denne konvention.

Artikel 20 – Udelukkelse af den politiske undtagelsesklausul

1. For så vidt angår udlevering eller gensidig retlig bistand skal ingen af de i konventionens artikel 5-7 og 9 omhandlede strafbare handlinger anses for en politisk strafbar handling eller for en strafbar handling, der har forbindelse med en politisk strafbar handling, eller for en strafbar handling, der udspringer af politiske motiver. En anmodning om udlevering eller retlig bistand på grundlag af en sådan strafbar handling kan derfor ikke afvises alene med den begrundelse, at den angår en politisk strafbar handling eller en strafbar handling, der har forbindelse med en politisk strafbar handling, eller en strafbar handling, der udspringer af politiske motiver.
2. For så vidt det ikke berører anvendelsen af artikel 19-23 i konventionen om traktatretten, der blev indgået i Wien den 23. maj 1969, på de andre artikler i denne konvention, kan enhver stat eller Det Europæiske Fællesskab ved undertegnelsen eller deponeringen af partens ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument til konventionen erklære, at parten forbeholder sig ret til ikke at anvende stk. 1 for så vidt angår udlevering på grundlag af en i konventionen nævnt strafbar handling. Parten forpligter sig til at anvende dette forbehold fra sag til sag med en behørigt begrundet afgørelse.
3. Hver part kan helt eller delvist tilbagekalde et forbehold, der er taget i henhold til stk. 2, ved til Europarådets generalsekretær at afgive en erklæring, som træder i kraft fra datoen for dens modtagelse.
4. En part, der har taget forbehold i henhold til stk. 2, kan ikke kræve, at en anden part anvender stk. 1; hvis dens forbehold er delvist eller betinget, kan den dog kræve, at denne artikel finder anvendelse i det omfang, den selv har accepteret den.
5. Forbeholdet gælder for en periode på tre år fra konventionens ikrafttrædelsesdato for den pågældende part. Et sådant forbehold kan dog forlænges med perioder af samme længde.
6. Europarådets generalsekretær giver den pågældende part varsel om forbeholdets udløb 12 måneder før forbeholdets udløb. Senest tre måneder før udløbet giver parten Europarådets generalsekretær meddelelse om, at den opretholder, ændrer eller tilbagekalder sit forbehold. Hvis en part giver Europarådets generalsekretær meddelelse om, at den opretholder sit forbehold, skal den redegøre for de grunde, der

berettiger opretholdelsen. Ved manglende meddelelse fra den pågældende part giver Europarådets generalsekretær parten meddelelse om, at dens forbehold automatisk anses for at være forlænget med en periode på seks måneder. Hvis den pågældende part før udløbet af denne periode undlader at give meddelelse om, at den har til hensigt at opretholde eller ændre sit forbehold, bortfalder forbeholdet.

7. Hvis en part ikke udleverer en person under anvendelse af dette forbehold, overgiver den efter at have modtaget en udleveringsanmodning fra en anden part uden undtagelse og uden ugrundet ophold sagen til sine kompetente myndigheder med henblik på retsforfølgning, medmindre den anmodende stat og den anmodede stat træffer anden aftale. Med henblik på retsforfølgning i den anmodede part træffer de kompetente myndigheder deres afgørelse efter samme retningslinjer, som i henhold til partens lovgivning anvendes ved enhver anden alvorlig lovovertrædelse. Den anmodede part giver uden ugrundet ophold meddelelse om sagens endelige udfald til den anmodende part og til Europarådets generalsekretær, som fremsender det til det i artikel 30 omhandlede samråd mellem parterne.
8. Afgørelsen om at afvise udleveringsanmodningen på grundlag af forbeholdet skal omgående fremsendes til den anmodende part. Hvis der ikke inden for rimelig tid er truffet en retslig afgørelse i sagen i den anmodede part i henhold til stk. 7, kan den anmodende part give Europarådets generalsekretær meddelelse herom, og denne forelægger parterne sagen til samråd, jf. artikel 30. Ved samråd overvejes sagen, der afgives en udtalelse om, hvorvidt afslaget er i overensstemmelse med konventionen, og den forelægges Ministerkomitéen, således at denne kan udstede en erklæring herom. Ved udøvelsen af sit hverv efter dette stykke er Ministerkomitéens sammensætning begrænset til de deltagende stater.

Artikel 21 – Diskriminationsklausul

1. Intet i denne konvention skal fortolkes således, at det pålægger nogen forpligtelse til udlevering eller retlig bistand, hvis den anmodede part har vægtige grunde til at antage, at anmodningen om udlevering for en af de i artikel 5-7 og 9 omhandlede strafbare handlinger eller om retlig bistand vedrørende sådanne strafbare handlinger er fremsat med det formål at tiltale eller straffe en person på grund af dennes race, religion, nationalitet, etniske oprindelse eller politiske overbevisning, eller at imødekommelse af anmodningen kunne skade den pågældendes stilling af nogen af disse grunde.
2. Intet i denne konvention skal fortolkes således, at det pålægger nogen forpligtelse til udlevering, hvis den person, som udleveringen angår, risikerer at blive udsat for tortur eller for umenneskelig eller nedværdigende behandling eller straf.
3. Intet i denne konvention skal fortolkes således, at det pålægger nogen forpligtelse til udlevering, hvis den person, som udleveringsanmodningen angår, risikerer dødsstraf eller, hvis lovgivningen i den anmodede part ikke giver mulighed for livstidsstraf, for livstidsstraf uden mulighed for prøveløsladelse, medmindre den anmodede part i henhold til gældende udleveringstraktater er forpligtet til udlevering, såfremt den anmodende part afgiver en efter den anmodede parts opfattelse tilstrækkelig garanti for, at den pågældende person ikke vil blive idømt dødsstraf, eller at en sådan eventuelt idømt straf ikke vil blive fuldbyrdet, eller at den pågældende ikke vil blive udsat for livstidsstraf uden mulighed for prøveløsladelse.

Artikel 22 – Videregivelse af oplysninger uden forudgående anmodning

1. Uden at det berører deres egen efterforskning eller retsforfølgning kan en parts kompetente myndigheder uden forudgående anmodning til en anden parts kompetente myndigheder fremsende oplysninger, der er indhentet i forbindelse med deres egen efterforskning, når de finder, at videregivelse af sådanne oplysninger kan hjælpe den part, der modtager oplysningerne, til at indlede eller gennemføre efterforskning eller retsforfølgning eller kan føre til en anmodning fra den pågældende part i henhold til denne konvention.
2. Den part, der giver oplysningerne, kan i henhold til sin nationale lovgivning pålægge den part, der modtager oplysningerne, betingelser for brugen af sådanne oplysninger.
3. Den part, der modtager oplysningerne, er bundet af disse betingelser.
4. Hver part kan imidlertid til enhver tid ved at afgive en erklæring til Europarådets generalsekretær erklære, at den forbeholder sig ret til ikke at være bundet af de betingelser, der pålægges den af den part, der giver oplysningerne i medfør af stk. 2, medmindre den modtager forudgående meddelelse om arten af de oplysninger, der vil blive givet, og indvilger i overførslen af dem.

Artikel 23 – Undertegnelse og ikrafttræden

1. Denne konvention er åben for undertegnelse for alle Europarådets medlemsstater, Det Europæiske Fællesskab samt ikkemedlemsstater, der har deltaget i dens udarbejdelse.
2. Denne konvention skal ratificeres, accepteres eller godkendes. Ratifikations-, accept- eller godkendelsesinstrumenter skal deponeres hos Europarådets generalsekretær.
3. Denne konvention træder i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter den dato, hvor seks undertegnende parter, heraf mindst fire af Europarådets medlemsstater, har udtrykt deres samtykke til at være bundet af konventionen i overensstemmelse med bestemmelserne i stk. 2.
4. For så vidt angår enhver undertegnende part, der efterfølgende udtrykker samtykke til at være bundet af konventionen, træder den i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter den dato, hvor parten har udtrykt sit samtykke til at være bundet af konventionen i overensstemmelse med bestemmelserne i stk. 2.

Artikel 24 – Tiltrædelse af konventionen

1. Efter denne konventions ikrafttræden kan Europarådets Ministerkomité efter at have konsulteret parterne og opnået deres enstemmige samtykke dertil opfordre enhver stat, der ikke er medlem af Europarådet og ikke har deltaget i udarbejdelsen af konventionen, til at tiltræde den. Beslutningen skal træffes med det flertal, der er fastsat i artikel 20, litra d), i Europarådets statut, og med enstemmighed blandt repræsentanterne for de parter, der har beføjelse til at deltage i Ministerkomitéen.
2. For så vidt angår stater, der tiltræder konventionen i medfør af stk. 1, træder konventionen i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter deponeringen af tiltrædelsesinstrumentet hos Europarådets generalsekretær.

Artikel 25 – Territorialt anvendelsesområde

1. Hver stat eller Det Europæiske Fællesskab kan på tidspunktet for undertegnelsen eller ved deponeringen af sit ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrument angive, inden for hvilket område eller hvilke områder denne konvention skal finde anvendelse.
2. Hver part kan på et senere tidspunkt ved erklæring til Europarådets generalsekretær udvide anvendelsen af denne konvention til ethvert andet område, der er angivet i erklæringen. For så vidt angår et sådant område træder konventionen i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter datoen for generalsekretærens modtagelse af en sådan erklæring.
3. Enhver erklæring, der afgives i henhold til ovenstående to stykker, kan for så vidt angår ethvert område, der er anført i en sådan erklæring, tilbagetrækkes ved notifikation stilet til Europarådets generalsekretær. Tilbagetrækningen træder i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder fra datoen for generalsekretærens modtagelse af en sådan notifikation.

Artikel 26 – Konventionens retsvirkninger

1. Denne konvention supplerer gældende multilaterale eller bilaterale traktater eller aftaler mellem parterne, herunder bestemmelserne i Europarådets traktater som følger:
 - den europæiske konvention om udlevering, der blev åbnet for undertegnelse i Paris den 13. december 1957 (ETS nr. 24)
 - den europæiske konvention om gensidig retlig bistand i straffesager, der blev åbnet for undertegnelse i Strasbourg den 20. april 1959 (ETS nr. 30)
 - den europæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme, der blev åbnet for undertegnelse i Strasbourg den 27. januar 1977 (ETS nr. 90)
 - tillægsprotokollen til den europæiske konvention om gensidig retlig bistand i straffesager, der blev åbnet for undertegnelse i Strasbourg den 17. marts 1978 (ETS nr. 99)
 - den 2. tillægsprotokol til den europæiske konvention om gensidig retlig bistand i straffesager, der blev åbnet for undertegnelse i Strasbourg den 8. november 2001 (ETS nr. 182)
 - ændringsprotokollen til den europæiske konvention om bekæmpelse af terrorisme, der blev åbnet for undertegnelse i Strasbourg den 15. maj 2003 (ETS nr. 190).
2. Såfremt to eller flere parter allerede har indgået en aftale eller traktat om spørgsmål, der er omhandlet i denne konvention, eller på anden måde har reguleret deres indbyrdes forhold for så vidt angår disse spørgsmål, eller såfremt de måtte gøre det i fremtiden, er de berettiget til at anvende denne aftale eller traktat eller regulere deres forhold i overensstemmelse hermed. Hvis parterne imidlertid regulerer deres indbyrdes forhold for så vidt angår de i denne konvention omhandlede spørgsmål på anden måde end den, der er foreskrevet i konventionen, skal det ske på en måde, der ikke er uforenelig med konventionens formål og principper.
3. Parter, der er medlem af Den Europæiske Union, skal i deres indbyrdes forhold, uden at dette berører formålet med denne konvention, og uden at det berører dens fulde anvendelse over for andre parter, anvende fællesskabsregler og EU-regler, for så vidt

der findes fællesskabs- eller EU-regler, der regulerer det pågældende emne og kan finde anvendelse på den konkrete sag.

4. Konvention berører ikke en parts eller en enkeltpersons øvrige rettigheder, forpligtelser eller ansvar i henhold til folkeretten, herunder den humanitære folkeret.
5. Denne konvention gælder ikke for væbnede styrkers aktiviteter under en væbnet konflikt, sådan som disse udtryk forstås efter den humanitære folkeret, som gælder derfor, eller for aktiviteter foretaget af en stats militærstyrker under udøvelse af deres officielle hverv, for så vidt andre bestemmelser i folkeretten gælder derfor.

Artikel 27 – Ændringer til konventionen

1. Hver part, Europarådets Ministerkomité eller samrådet mellem parterne kan foreslå ændringer til denne konvention.
2. Europarådets generalsekretær underretter parterne om ethvert forslag til ændringer.
3. Enhver ændring, der foreslås af en part eller af Ministerkomitéen, skal meddeles til samrådet mellem parterne, som fremsender sin udtalelse om den foreslåede ændring til Ministerkomitéen.
4. Ministerkomitéen behandler den foreslåede ændring samt en eventuel udtalelse afgivet af samrådet mellem parterne og kan godkende ændringen.
5. Teksten til enhver ændring, der godkendes af Ministerkomitéen i henhold til stk. 4, skal fremsendes til parterne til accept.
6. Enhver ændring, der godkendes i henhold til stk. 4, træder i kraft den 30. dag efter, at alle parter har underrettet generalsekretæren om deres accept deraf.

Artikel 28 – Ajourføring af bilaget

1. Hver part eller Ministerkomitéen kan foreslå ændringer med henblik på ajourføring af listen over traktater i bilaget. Disse forslag til ændringer må kun vedrøre universelle traktater, som er indgået inden for De Forenede Nationers rammer, som specifikt beskæftiger sig med international terrorisme, og som er trådt i kraft. Europarådets generalsekretær underretter parterne om sådanne forslag til ændringer.
2. Efter høring af de parter, som ikke er medlem af Europarådet, kan Ministerkomitéen vedtage et forslag til ændring med det i artikel 20, litra d), i Europarådets statut fastsatte flertal. Ændringen træder i kraft efter udløbet af en periode på et år efter den dato, hvor den blev fremsendt til parterne. I denne periode kan enhver part underrette Europarådets generalsekretær om indsigelser mod ændringens ikrafttræden for så vidt angår den pågældende part.
3. Hvis en tredjedel af parterne giver generalsekretæren meddelelse om indsigelse mod ændringens ikrafttræden, træder ændringen ikke i kraft.
4. Hvis mindre end en tredjedel af parterne giver meddelelse om indsigelse, træder ændringen i kraft for de parter, som ikke har givet meddelelse om indsigelse.
5. Når en ændring først er trådt i kraft i overensstemmelse med stk. 2, og en part har givet meddelelse om indsigelse mod ændringen, træder ændringen i kraft for så vidt angår den pågældende part på den første dag i den måned, der følger efter den dato, hvor den underretter Europarådets generalsekretær om sin accept.

Artikel 29 - Tvistbilæggelse

I tilfælde af en tvist mellem parterne for så vidt angår fortolkning eller anvendelse af denne konvention forsøger de at afgøre tvisten ved forhandling eller andre mindelig midler efter eget valg, herunder indbringelse af tvisten for en voldgiftsinstans, hvis afgørelse skal være bindende for parterne, eller for Den Internationale Domstol, efter aftale mellem de berørte parter.

Artikel 30 – Samråd mellem parterne

1. Parterne holder periodisk samråd med hinanden med henblik på:
 - a) at komme med forslag til at lette eller forbedre den effektive anvendelse og gennemførelse af konventionen, herunder afdækning af eventuelle problemer samt virkningerne af erklæringer, der er afgivet i henhold til konventionen
 - b) at udtale sig om, hvorvidt en afvisning af udlevering, der forelægges for dem i henhold til artikel 20, stk. 8, er i overensstemmelse med konventionen
 - c) at fremsætte forslag til ændring af konventionen i henhold til artikel 27
 - d) at afgive udtalelse om et forslag til ændring af konventionen, der meddeles dem i overensstemmelse med artikel 27, stk. 3
 - e) at udtale sig om ethvert spørgsmål vedrørende anvendelsen af konventionen samt at fremme udveksling af oplysninger om betydelige udviklingstendenser inden for jura, politik eller teknologi.
2. Samrådet mellem parterne skal indkaldes af Europarådets generalsekretær, når denne finder det nødvendigt, og under alle omstændigheder når et flertal af parterne eller Ministerkomitéen anmoder herom.
3. Parterne modtager bistand fra Europarådets sekretariat til udførelse af deres funktioner i henhold til denne artikel.

Artikel 31 – Opsigelse

1. Enhver part kan på ethvert tidspunkt opsig denne konvention ved notifikation til Europarådets generalsekretær.
2. En sådan opsigelse træder i kraft den første dag i den måned, der følger efter udløbet af en periode på tre måneder efter datoen for generalsekretærens modtagelse af notifikationen.

Artikel 32 – Notifikation

Europarådets generalsekretær underretter Europarådets medlemsstater, Det Europæiske Fællesskab, de ikkemedlemsstater, der har deltaget i udarbejdelsen af denne konvention, samt enhver stat, der har tiltrådt eller er blevet opfordret til at tiltræde denne konvention, om:

- a) enhver undertegnelse
- b) deponering af ratifikations-, accept-, godkendelses- eller tiltrædelsesinstrumenter

- c) enhver dato for denne konventions ikrafttræden i henhold til artikel 23
- d) erklæringer i henhold til artikel 1, stk. 2, artikel 22, stk. 4, og artikel 25
- e) enhver anden handling, notifikation eller meddelelse vedrørende denne konvention.

Til bekræftelse heraf har de undertegnede, der er behørigt bemyndigede hertil, undertegnet denne konvention.

Udfærdiget i Warszawa den 16. maj 2005 på engelsk og fransk, idet begge tekster skal have samme gyldighed, i ét eksemplar, der deponeres i Europarådets arkiv. Europarådets generalsekretær fremsender bekræftede genparter heraf til Europarådets medlemsstater, til Det Europæiske Fællesskab, til de ikke-medlemsstater, der har deltaget i udarbejdelsen af denne konvention, samt til de stater, der er blevet opfordret til at tiltræde den.

Bilag

1. Konvention om bekæmpelse af ulovlig bemægtigelse af luftfartøjer, undertegnet i Haag den 16. december 1970
2. Konvention til bekæmpelse af ulovlige handlinger mod den civile luftfarts sikkerhed, indgået i Montreal den 23. september 1971
3. Konvention om forebyggelse af og straf for forbrydelser mod internationalt beskyttede personer, herunder diplomatiske repræsentanter, vedtaget i New York den 14. december 1973
4. International konvention imod gidseltagning, vedtaget i New York den 17. december 1979
5. Konvention om fysisk beskyttelse af nukleare materialer, vedtaget i Wien den 3. marts 1980
6. Protokol til bekæmpelse af ulovlige voldshandlinger i lufthavne, der betjener den internationale civile luftfart, udfærdiget i Montreal den 24. februar 1988
7. Konvention til bekæmpelse af ulovlige handlinger mod søfartssikkerheden, udfærdiget i Rom den 10. marts 1988
8. Protokol til bekæmpelse af ulovlige handlinger mod sikkerheden for fastgjorte platforme, der befinder sig på kontinentalsokkelen, udfærdiget i Rom den 10. marts 1988
9. International konvention til bekæmpelse af terrorbombninger, vedtaget i New York den 15. december 1997
10. International konvention til bekæmpelse af finansiering af terrorisme, vedtaget i New York den 9. december 1999
11. International konvention til bekæmpelse af nuklear terrorisme, vedtaget i New York den 13. april 2005¹.

¹ Ændringen af bilaget blev vedtaget af ministerrepræsentanterne på deres 1034. møde (den 11. september 2008, punkt 10.1) og trådte i kraft den 13. september 2009 i overensstemmelse med konventionens artikel 28.